

Kjøbenhavns - Posten.

Anden Aargang.

No. 49. 1828.

Tirsdagen den

17. Juni.

I Anledning af Flyvepostens No. 42.

Facit indignatio versus *).

Til Flyveposten.

Det var da ret et for Dem ubældigt Indfald, som bragte Deres Ven Doctoren fra forrige Aars No. 89 til at skrive sit Bidrag til Vædernes Naturhistorie. Saa ubekjendt er dog ikke Jean Pauls „Vorschule der Aesthetik“ hos os, at jo det Sted deri, hvorved Deres Doctor uden Tvivl er bleven bragt paa sit Indfald, er faldet Mange ind derved. Det lyder saa: „In der wichtigen kleinen Schrift: über die Philister sind die Nachbeter der spekulativen Philosophie als eine Kette von Enten in Kupfer gestochen, welche sich am Faden eines Stückchen Speckes, den unverdaut jede wieder von der andern übernimmt, aneinander fädeln. Diese Specklanten schreibt der Verf. darauf so: Speck-cül-anten“ (Pag. 401, efter den anden Udgave). Hvem, mener De nu, man hos os troer sig berettiget til, fremfor alle Andre, at kalde en saadan „Nachbeter der spekulativen Philosophie?“ Dem, ingen Anden, end Dem. Selv i Aesthetiken, et Sag, man ellers troede, at De dog nogenlunde havde studeret (ihvorvel man deriil kræver, at man tænkende skal fordybe sig i Sagen), paaستاer man, at De renoncerer saa ganske paa al Selvtænking, at hvilket Ide-Stückchen De finder paa Deres Vel, som seer lidt ud efter sol i d Føde, saa anseer De det for ein gefundenes Fressen; og er det Lick eller Solger,

* Vi overlade det til Læseren at tilføie den danske proverbialle Overfattelse af disse Ord.

der har efterladt det, saa seer De ikke efter Soliditeten engang. Men fattes det Dem ikke paa Intussusception, saa skal det dog, siger man, med Deres Assimilering ikke staae sig paa det Bedste. Ogsaa en vis velbevidst Forkjærlighed for det eengang Optagne, skal vise sig hos Dem i Virkninger, hvorpaa hiin vigtige Forfatter ei synes at have tænkt, saa stor Anledning der ogsaa var dertil. Der ere visse Ting, man vil have seet gaae en mærkverdig Gang hos Dem, fordi de, hver Gang de kom Dem for Die paa Ny, behagede Dem paa eengang alt for lidet og alt for meget. Især vil man anføre Ironiens saa ofte hos Dem tilbagevendende Ord som et af Indicierne paa Bestaffenheden af Deres Assimilation. Overhovedet have der dannet sig forskjellige Hypoteser om Deres velbekjendte Forkjærlighed for dette Ord. Nogle undre sig aldeles ikke over den; man vil ofte, sige disse, naar De med et vist Svung tager Deres Flugt hen over Kjøbenhavn, see Ironiens Guddom svæve over Dem, og følge Dem i alle Deres Flugts mangelunde Bugtninger; saa at man mener, at De og Ironie høre sammen. Men jeg kan dog ei bifalde saadan Forklaring. Thi vel har jeg ofte seet Dem i Deres scripta at være Ironiens Gjenstand, men ikke har jeg kunnet spore nogen særdeles Tilbøjelighed hos Dem til selv at skrive med Ironie, saa at jeg ikke kan troe, at De har mindste Gøselse af, at De er hiin Guddoms særdeles Indling, og at De derfor skulde elske hendes Navn saa meget. Snarere kunde deres Mening have Noget for sig, som holde for, at det er af Intet andet, end Fornemhed, at De bruger Ordet Ironie til at betegne, hvad Andre kalde Besindighed; thi det er dog hverken Mere eller Mindre, De mener. Det skal overhovedet, vil man sige, være Deres faible, at ville være fornem, hvilket forresten ligesaa lidet hindrer Dem, som andre af de rette Fornemme, i at være ogsaa ret nedladende, hvorom Deres

